

— Защо ми казвате такива нѣща, Германе? отговори найпослѣ Марійка, мигаръ искате да мя накарате да плача?

— Клъто момиче, ты имашъ добро сърдце, азъ зная това; но ты не мя обичашъ и ты ся криешъ отъ мене, защото ся страхувашъ да не бы да ми покажешъ неудоволствието си. И азъ клѣтницѣтъ! не смѣѣх нито ржжѣх ти да стие на! Въ горжѣх, когато сынъ ми спяше, а спяше въ ещцото время и ты, щѣхъ насмалко да тя цѣлуна polegичка. Но азъ быхъ можилъ да умра, отъ срамъ, а не и да ти поискамъ такава нѣща, и азъ толкозъ пострадахъ онжѣх нощъ колкото единъ человекъ който бы горѣлъ на тѣхъ огнь. А! какъ ты цѣлувахъ, Марійке! Но ты, въ онова время, спяше безъ да сънувашъ. И сега, знаешъ ли що мисля? то е чи, ако ся обръщаше да мя видишъ съ очитѣ които имамъ за тебе, и ако приближаваше лицето си до мое, чини ми ся чи ще падна мъртъвъ отъ радость. А ты, ты мислишъ чи ако ти ся случваше такава нѣща, ты ще умрешъ отъ ядъ и отъ срамъ!

Германъ говораше като на сънъ безъ да разумѣва що казваше. Марійка слѣдваше все да трепере; но като и самъ трепераше еще повече, той не съзираше това. Изведнаждъ тя ся обърна; образътъ ѝ поливахъ едри сълзы, и тя гледаше на земледѣлецътъ като съ укорителенъ